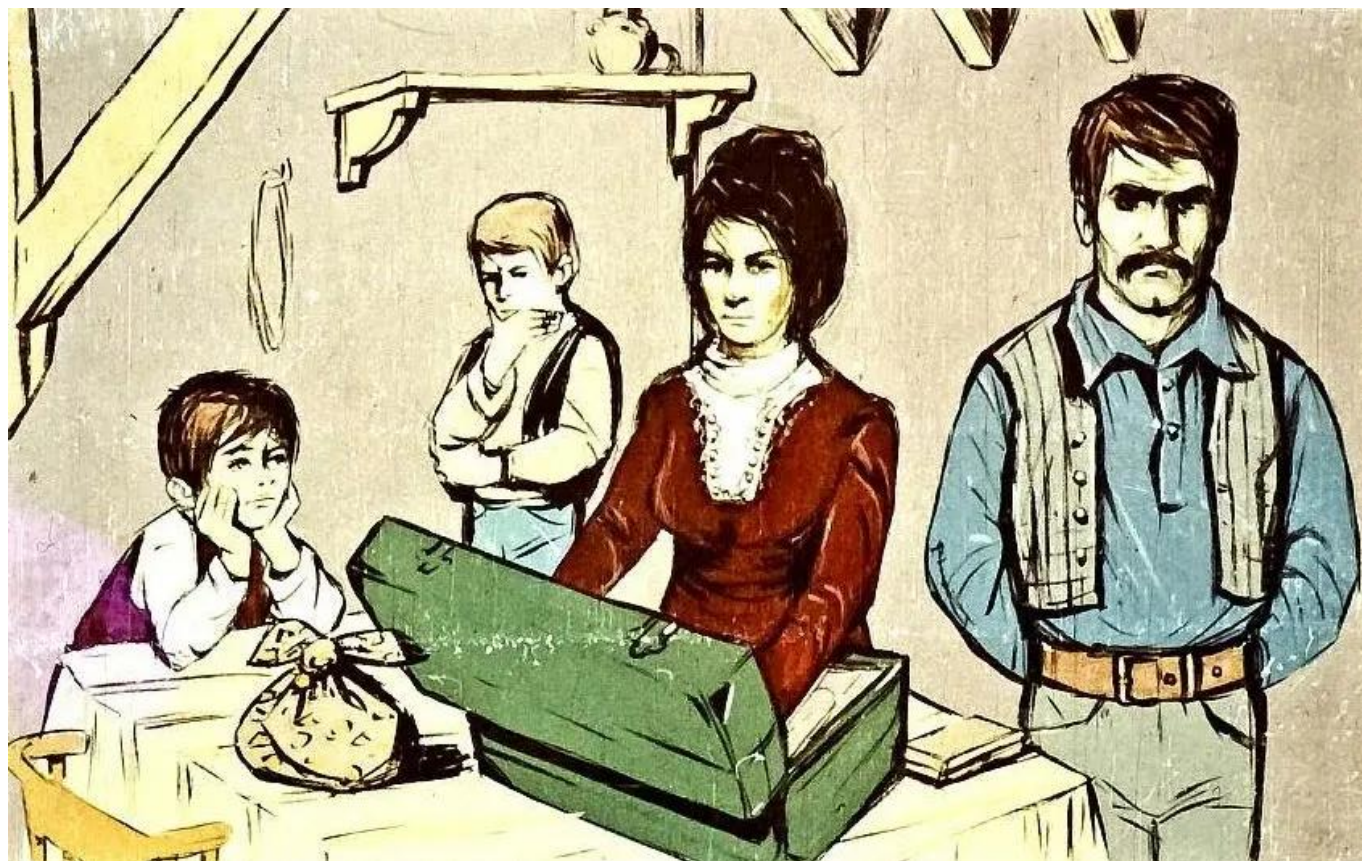

Biata mama varsase lacrimi amare despartindu-se de copii ei, unul de 18 ani si altul de 11.

Odata traia la Genova, in Italia, o familie care o ducea foarte greu. Pentru a iesi din impas, mama se hotari sa intre in serviciu la o casa de oameni instariti in America.

Ajunsă la Buenos Aires, găsește, prin mijlocirea unui negustor genovez, var cu sotul ei, o familie binevoitoare, la care intră în serviciu.

Un timp scrisese regulat acasa dar, la un an dupa plecarea ei, cei ramasi acasa au primit o scrisoare in care le spunea ca e suferinda... Apoi nu mai primira nimic.

Zilele treceau grele si chinuitoare. Intr-o seara, Marco, mezinul familiei, ingrijorat de soarta mamei sale, spuse hotarat:

-Ma duc eu in America s-o caut pe mama.

O intamplare fericita veni in ajutorul baiatului. Comandantul unui vas, prieten cu tatal sau, il lua cu vaporul pana in Argentina.

In cea de a 27-a zi de la plecarea din Genova, sosira la Buenos Aires.

In oras, Marco, opri un trecator si-l ruga sa-i arate incotro s-o apuce ca sa ajunga in strada Los Artes. Grabind pasul, ajunse in fata unei pravalioare de maruntisuri. Asta era.

-Aici e pravalia lui Francesco Merelli?

-Francesco Merelli a murit — ii raspunse femeia, in italiana.

-Am venit in America s-o caut pe mama. Merelli o cunostea. Numai el putea sa-mi spuna unde este. Trebuie s-o gasesc pe mama!

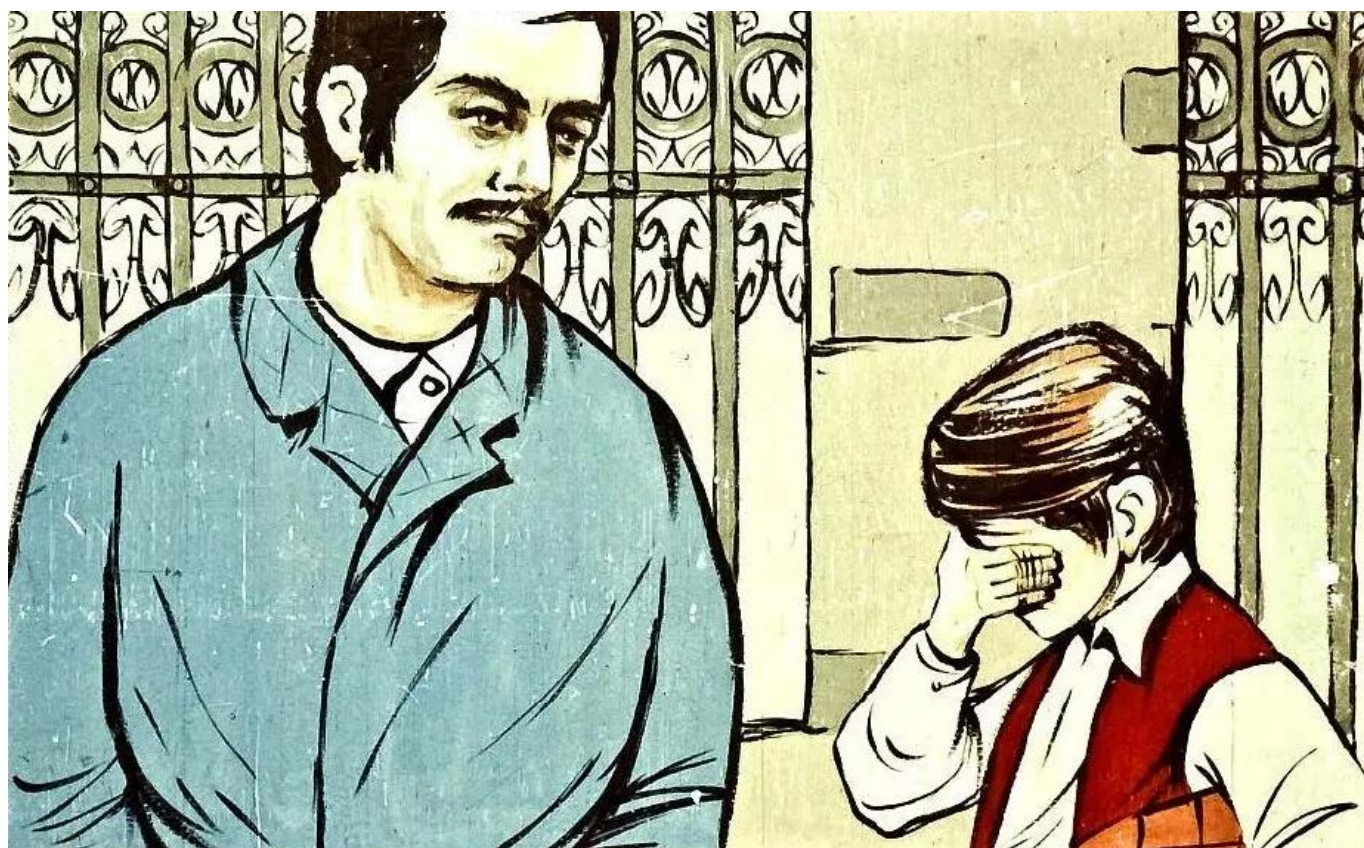
-Eu nu stiu nimic.

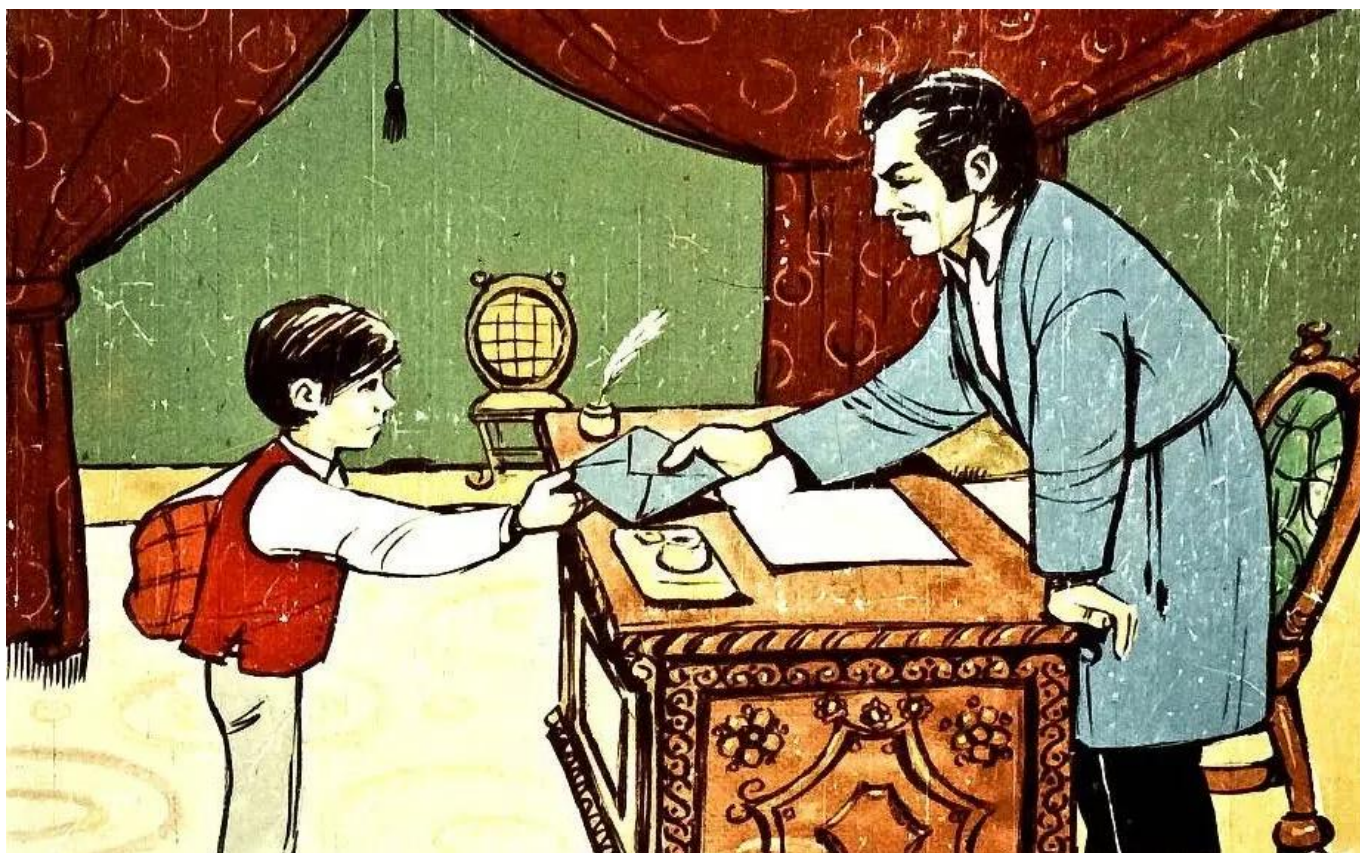
Marco vorbise cu atata caldura, incat baiatul din curte spuse:
- Iti arat eu, si o luara la fuga.

Se oprira in fata unui minunat grilaj de fier. Marco trase nerabdator de clopotel. - Aici sta familia Mequinez, nu-i asa? il intreba pe domnul inalt ce se ivise.

-A stat! Acum s-a mutat la Cordova, un oras la sute de mile de aici.

Induiosat de curajul micului genovez ce-si cauta mama, el ii dadu o scrisoare catre un prieten, care ar fi putut sa il ajute.

A doua zi, Marco, la pupa unei corabii ce transporta fructe, era în drum spre Rosario, de unde urma să plece spre Cordova. Calatoria tinu trei zile și trei nopți.

In zorii celei de a patra zi debarcarea la Rosario. Cu traista in mana, tot intrebând, nimeri casa noului sau protector.

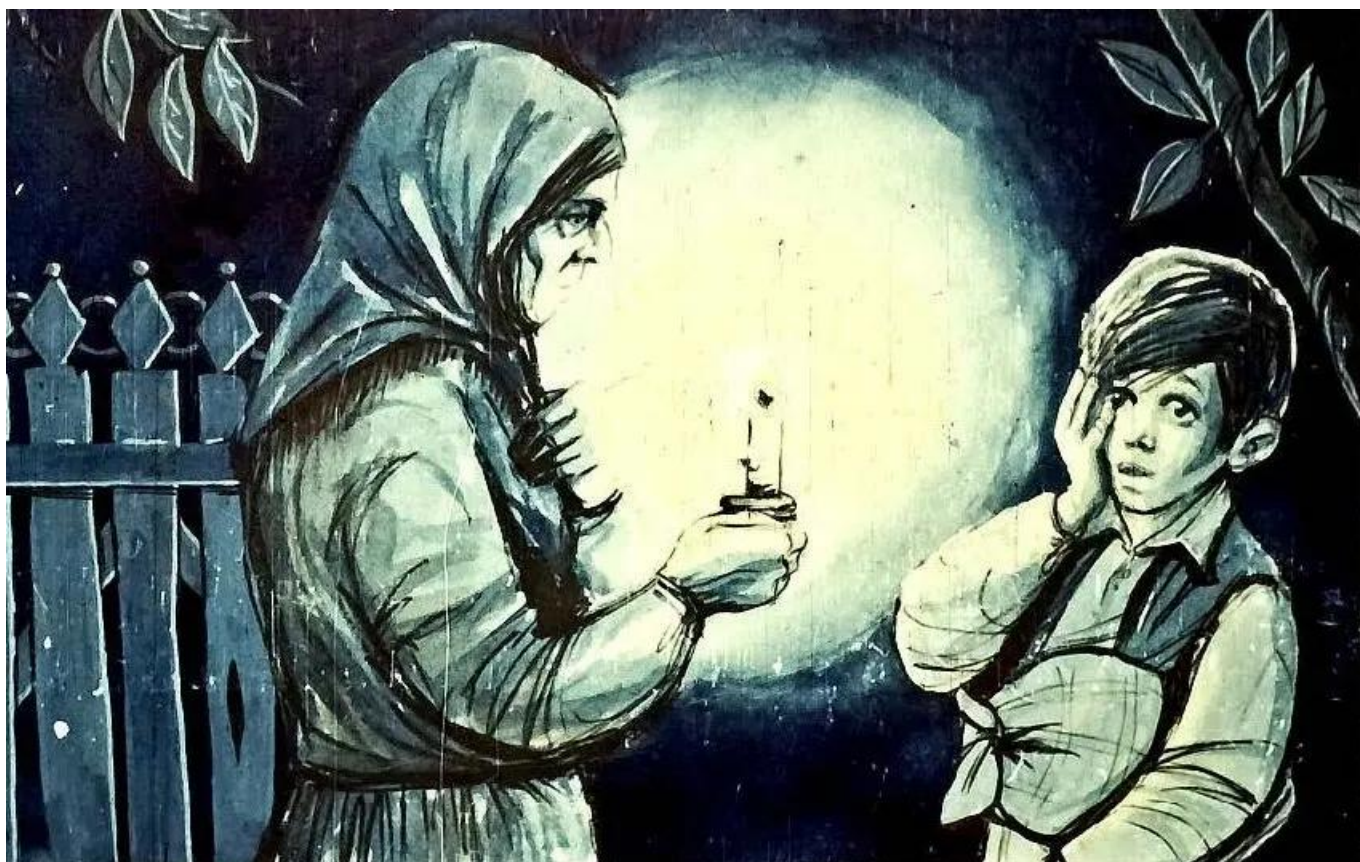

In usa se ivi un om cu fata aspra:

-Pe cine cauti? Stapanul a plecat la Buenos Aires — si- tranti usa in nas.

Cu un bilet cumparat din bruma ce-i ramasese, cu inima plina de indoieli, pleca spre Cordova.

Ajuns la Cordova pe-nserat, gasi locuinta inginerului Mequinez si cu mana tremuranda suna.

- Inginerul Mequinez e acasa? intreba.

S-a mutat la Tucuman!

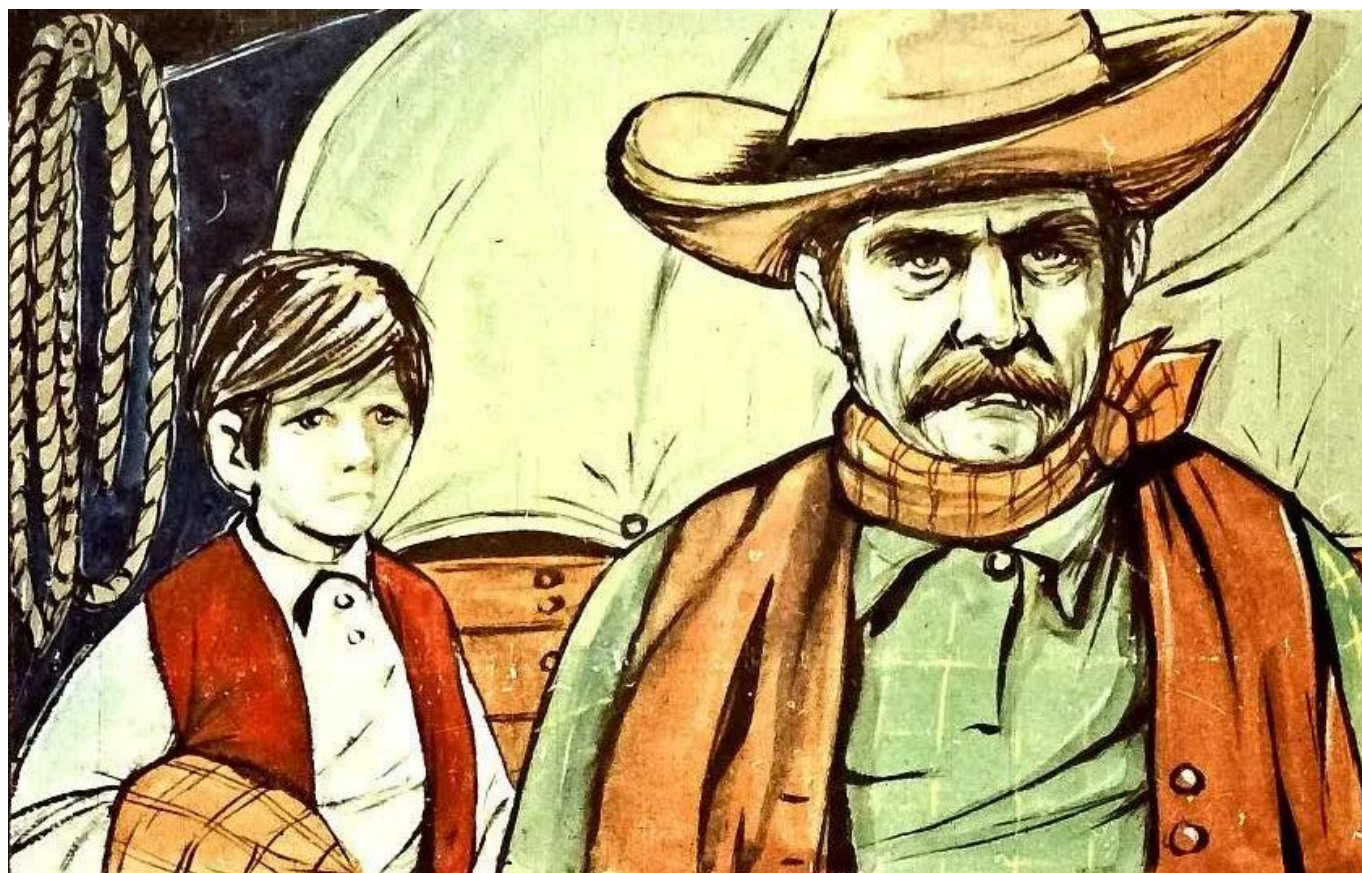
Baiatul facu un gest de disperare.

Cum sa te ajut, bietul meu copil? Stii ceva? La a treia poarta locuieste un capatez care pleaca la tucuman cu carele. Grabeste-te!

Intr-o curte mare, un om voinic supraveghea incarcarea carelor. Baiatul se apropie si-l intreaba sfios daca nu vrea sa-l ia si pe dinsul pana la Tucuman.

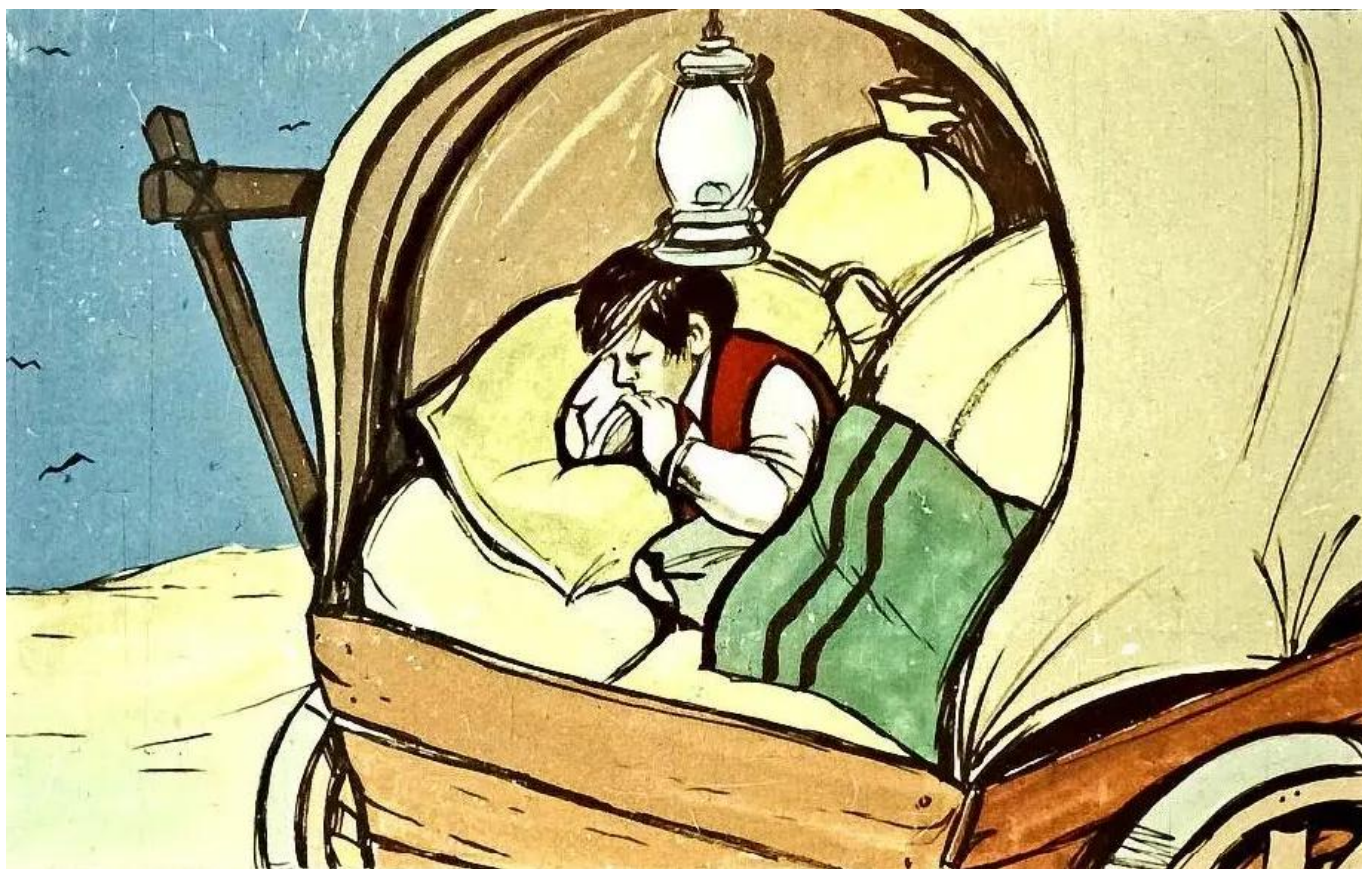
-Noi mergem la Santiago dell'Esterro. De acolo mai ai cale lunga de mers pe jos.
-Nu mi-e teama de nimic. Numai s-o gasesc pe mama!

Capatezul ridica felinarul si se uita o clipa la baiat.

-Bine, Fie!

In zori, sub lucirea rece a stelelor, convoiul se puse in miscare.

Sfarsit de oboseala si nesomn, bietul baiat se topea vazand cu ochii. Se imbolnavi si zacu trei zile intr-un car.

Odata cu insanatosirea, sosi si ziua cand trebuia sa porneasca singur la drum. In departare, se zarea un lant de munti: Anzii.

Mergea mereu... picioarele ii erau insangerate... Cineva ii spuse:
Tucuman e doar la cinci mile de aici...!
-Maicuta mea, sunt aproape, ii venea sa strige.

Bietul Marco! Daca ar fi stiut in ce stare se afla mama lui!
Era bolnava, tintuita la pat. Numai o operatie o putea salva.

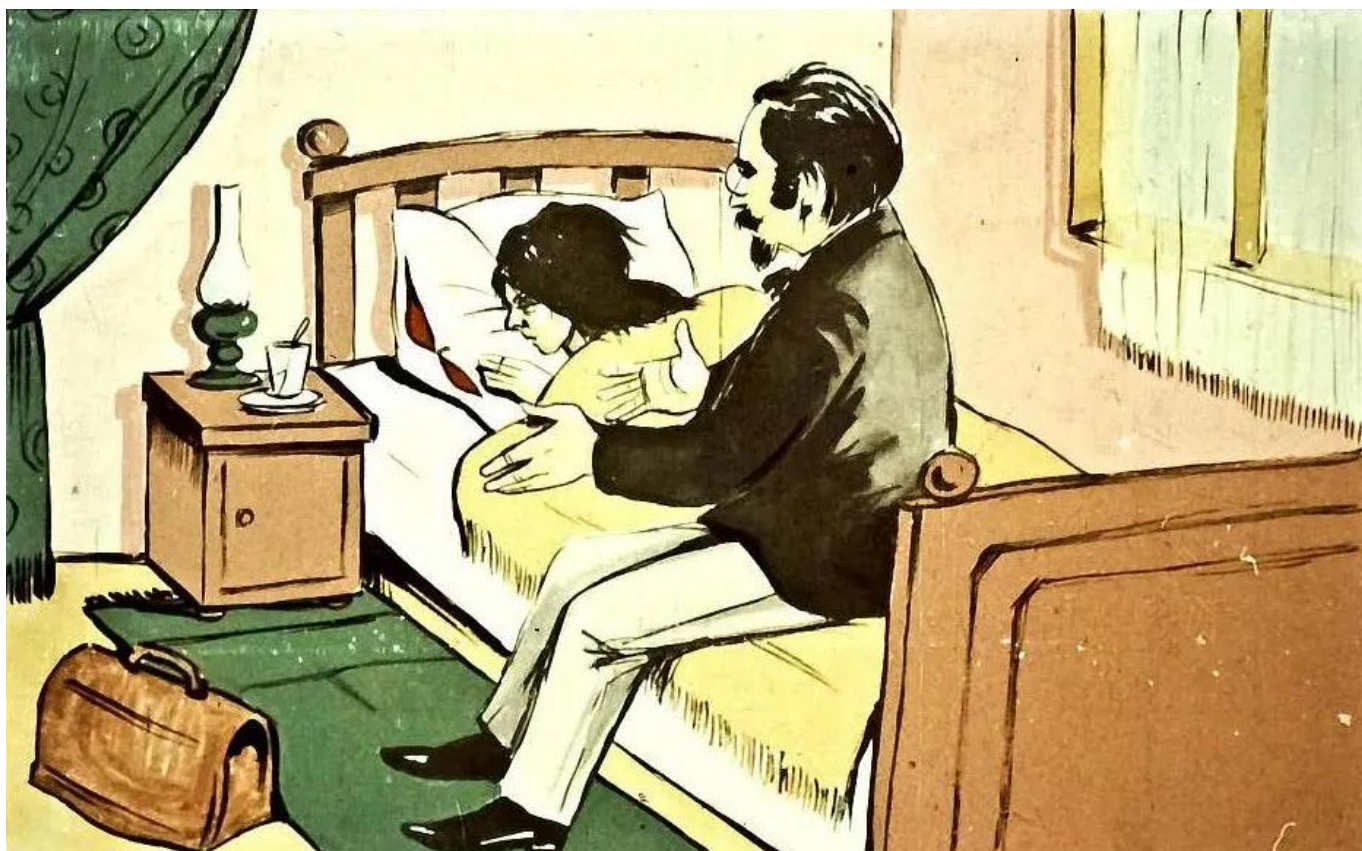
In zdrente si plin de praf, Marco intra in Tucuman. Deodata, ochii ii cazura pe o firma cu un nume italianesc.

-Domnule, ati putea sa-mi aratati unde locuieste familia Mequinez?

-Nu sta aici, dar nici prea departe!

-Pe unde sa o iau? Aratati-mi, va rog, drumul!

Noaptea aceea fusese ingrozitoare pentru bolnava. Dimineata, doctorul se afla la patul bolnavei, incercand, pentru ultima oara, s-o induplece sa se lase operata.

Din odaia alaturata razbatura zvonuri de glasuri si strigate inabusite.
-Josefa! spuse stapana intrand. Am sa-ti dau o veste buna. Pregateste-te sa vezi pe
cineva...

Femeia ridică capul de pe pernă, cautând cu ochi stralucitori în jur.

Deodata scoase un strigat sfasietor... Intr-o clipa, Marco fu in bratele mamei sale.

Desfacandu-se din imbratisare, bolnava rosti: -Domnule doctor, vreau sa ma fac bine. Nu mai pierdeti nici o clipa.

Incercara sa-l duca pe Marco intr-o camera mai indepartata, dar baiatul nu se clintea din loc.

-Ce are mama? Ce-i face doctorul?

-Mama ta va fi salvata!

-Va multumesc, domnule doctor, spuse Marco, aruncandu-se la picioarele doctorului.

Doctorul îl ridică și-i șopte:

-Scoală-te! Nu eu, ci tu, micul meu erou, ți-ai salvat viața.

DESENE Olimp Vărășteanu SCENARIU Lucia Druțu MONTAJ Georgeta Tântulescu